

46. ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΥΛΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ο υλικός κόσμος, στον οποίο ζούμε, είναι ένα σχολείο. Ή μάλλον, είναι η πρώτη τάξη (ο Σταθμός Α) από τη συνολική εκπαίδευση των ψυχοπνευματικών οντοτήτων, διότι οι επόμενες τάξεις βρίσκονται στον Πνευματικό κόσμο. Εκεί συνεχίζεται η εκπαίδευση μετά την αποχώρηση των ανθρώπων από εδώ με τον θάνατο, εάν βέβαια έχουν περάσει επιτυχώς τις εξετάσεις. Εάν όχι, τότε επανέρχονται στον υλικό κόσμο ως νέοι άνθρωποι, για να επαναλάβουν τα ίδια μαθήματα υπό διαφορετικές συνθήκες.

Η μετενσάρκωση είναι το σημαντικότερο δείγμα της αγαθότητας του Θεού, διότι δίνει στον άνθρωπο την ευκαιρία να επανορθώσει ο ίδιος τα σφάλματά του. Είναι σωστό αυτό που λέγεται, ότι στον Άδη δεν υπάρχει μετάνοια. Μετά τον θάνατο, οι άνθρωποι συνειδητοποιούν πολύ καλά τα λάθη και τα ανομήματα που διέπραξαν κατά τη γήινη ζωή τους, αλλά δεν μπορούν να τα επανορθώσουν. Έτσι θα ήσαν καταδικασμένοι να βασανίζονται επ' άπειρον. Αυτό ισχυρίζονται όσοι πιστεύουν ότι η κόλαση των αμαρτωλών θα είναι αιώνια, δηλαδή ατελείωτη. Κάτι τέτοιο όμως έρχεται σε αντίφαση, όχι μόνο με την αγαθότητα του Θεού, αλλά και με τη Δικαιοσύνη του, διότι έτσι θα τιμωρούσε τους ανθρώπους ατελείωτα, για τα αδικήματα που διέπραξαν στη σύντομη γήινη ζωή τους.

Συνεπώς η μετενσάρκωση είναι το πιο σωστό και το πιο αποτελεσματικό μέσον για να επανορθώσουν οι άνθρωποι τα ανομήματά τους. Στη διαδικασία αυτή, βασικός κανόνας είναι, το να υποστούν στον εαυτό τους όσα κακά διέπραξαν σε βάρος των άλλων. Και όπως έχουμε εξηγήσει παλαιότερα, η μετενσάρκωση ήταν θεμελιώδες δόγμα της αρχικής χριστιανικής διδασκαλίας. Για διάφορους λόγους συγκαλύφθηκε από τους Πατέρες της Εκκλησίας, αλλά σήμερα επανέρχεται στο προσκήνιο.

Στον υλικό κόσμο, το σημαντικότερο δεδομένο είναι ότι σε όλα τα πράγματα υπάρχουν αντιθέσεις, όπως καλό-κακό, φως-σκοτάδι, αλήθεια-ψέμα, δικαιοσύνη-αδικία, κ.λπ. Στον Ουράνιο κόσμο δεν υπάρχουν αντιθέσεις, διότι οι παρατάξεις του Καλού και του Κακού είναι απολύτως διαχωρισμένες μεταξύ τους. Γι' αυτό εκεί η εξέλιξη των οντοτήτων είναι βραδύτατη. Όμως μέσα στις αντιθέσεις του υλικού κόσμου, το πνεύμα εξαναγκάζεται να λειτουργεί εντονότερα και να λαμβάνει συνεχώς αποφάσεις για τις ενέργειές του, οπότε εξασκείται δυναμικά και ισοσταθμίζεται με τις επιταγές της συνείδησής του. Ο αγώνας της ζωής αποσκοπεί στην ανόρθωση του ηθικού επιπέδου.

Αυτός λοιπόν είναι ουσιαστικά, ο υλικός κόσμος μας. Ένα απέραντο σχολείο, όπου οι μαθητές αυτο-διδάσκονται και αυτο-εκπαιδεύονται, ώστε να περάσουν αλώβητοι από τις συμπληγάδες πέτρες των κάθε μορφής αντιθέσεων.

Σύμφωνα με τους Νόμους της Δημιουργίας, όλες οι αντιθέσεις στον κόσμο είναι ισοδύναμες, δηλαδή δεν μπορεί να επικρατήσει ολοκληρωτικά ούτε η μία ούτε η άλλη πλευρά. Το φως και το σκοτάδι εναλλάσσονται συνεχώς, αλλά δεν είναι δυνατόν να επικρατήσει στον κόσμο μας ούτε το απόλυτο φως, με εκμηδένιση του σκότους, ούτε το απόλυτο σκότος με εκμηδένιση του φωτός.

Κατά τον ίδιο τρόπο εναλλάσσονται και οι δυνάμεις του καλού και του κακού. Συχνά υπερισχύει για λίγο η μία ή η άλλη πλευρά, αλλά ουδέποτε μπορεί να επικρατήσει ολοκληρωτικά, ούτε το καλό ούτε το κακό. Πάντοτε θα υπάρχουν σε συνδυασμό και συνάφεια μεταξύ τους. Γι' αυτό λέγεται ότι «ουδέν κακόν αμιγές καλού», ενώ ισχύει και το αντίστροφο, ότι «ουδέν καλόν αμιγές κακού».

Τότε τι είναι το καλό και τί είναι το κακό, αφού δεν μπορούν να διαχωριστούν;

Η διάκριση μεταξύ τους δεν γίνεται αντικειμενικά, αλλά υποκειμενικά, μέσα από τις εσωτερικές διαθέσεις των ανθρώπων. Δηλαδή, όταν ένας άνθρωπος αντιμετωπίζει οποιαδήποτε κατάσταση στη ζωή του, άμεσα λαμβάνει θέση προς μία κατεύθυνση στις ενέργειές του, η οποία υπαγορεύεται από τον εσωτερικό κόσμο του. Έτσι, εκδηλώνεται φανερά η ποιότητα του εσωτερικού κόσμου του, και βάσει αυτής κρίνεται εάν πρέπει να προαχθεί σε ανώτερη τάξη, ή να μείνει στάσιμος και να επανέλθει στην ίδια τάξη.

Με την θεώρηση αυτή εξηγείται και το μεγάλο κοινωνιολογικό πρόβλημα, γιατί δεν βελτιώνεται ο κόσμος στο ηθικό επίπεδο. Ο λόγος είναι διττός. Πρώτον, όπως είπαμε, το καλό και το κακό συνυπάρχουν αναγκαστικά. Και δεύτερον, όσες οντότητες ολοκληρώνουν την εκπαίδευσή τους, δεν επανέρχονται. Στις θέσεις τους έρχονται άλλες οντότητες, για να εκπαιδευτούν και αυτές με τη σειρά τους.

Στην πρώτη τάξη του Δημοτικού Σχολείου, διδάσκονται συνεχώς τα ίδια μαθήματα. Αυτό συμβαίνει διότι οι μαθητές προάγονται σε ανώτερη τάξη και στη θέση τους έρχονται άλλα παιδιά για να διδαχθούν τα ίδια μαθήματα. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με το μεγάλο σχολείο που λέγεται Υλικός κόσμος.

Ευχαριστώ.

Βιβλιογραφία:

Ο Πνευματισμός και ο Σύγχρονος Άνθρωπος

www.dmakrygiannis.gr

www.divinelight.org.gr